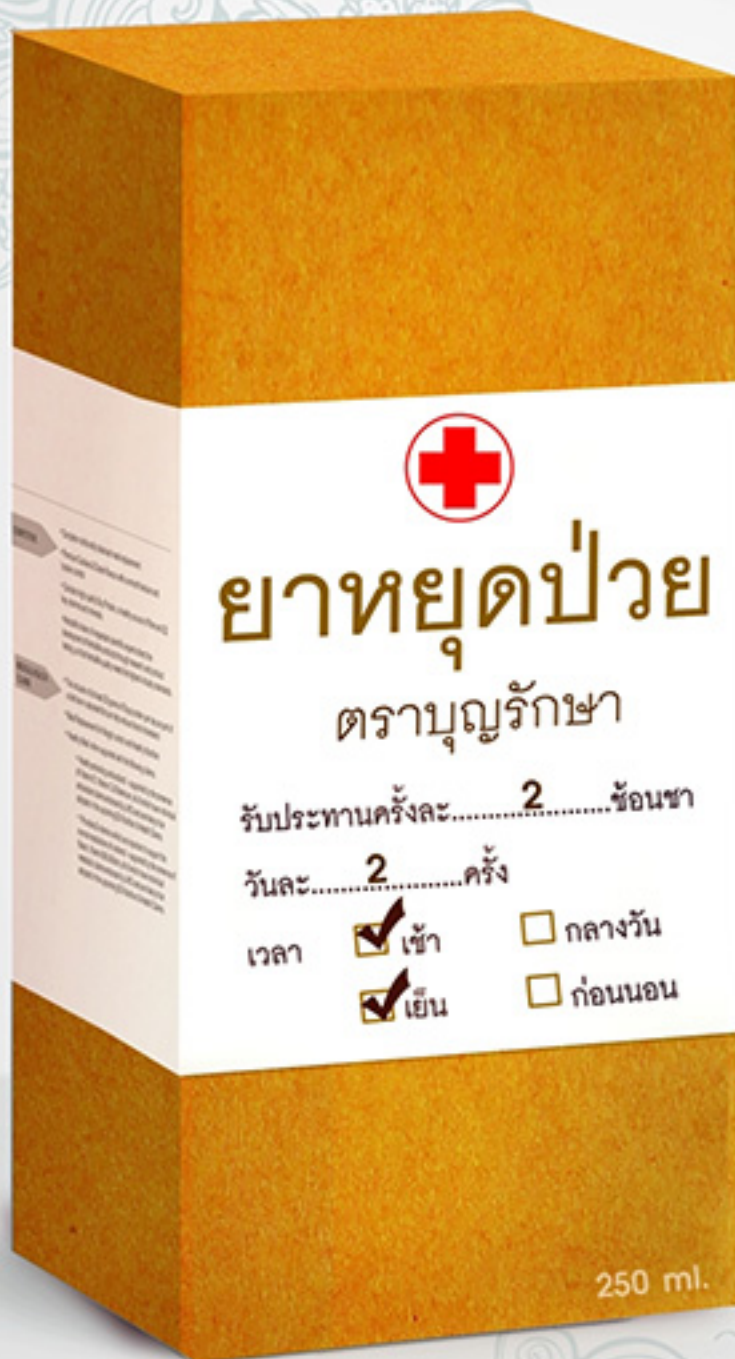

ยาสามัญประจำตระกูล

INNOVATIVE
MEDICINE

www.kalyanamitra.org

ด้วยความปรารถนาดี
จ.ลิวเฉลิมวงศ์

ส่วนประกอบสำคัญ

- พระพากลเถระ เอตทัคคมหาสาวกผู้มีอาพาธน้อย.....5
 - สร้างมหากุศลใหญ่ในสมัยพระอโนมทัสสีพุทธเจ้า.....7
 - สร้างมหากุศลใหญ่ในสมัยพระปทุมุตตรพุทธเจ้า.....11
 - สร้างมหากุศลใหญ่ในสมัยพระวิปัสสีพุทธเจ้า.....15
 - สร้างมหากุศลใหญ่ในสมัยพระกัสสปพุทธเจ้า.....19
 - ได้เป็นเอตทัคคะด้านมีอาพาธน้อยในชาติสุดท้าย
สมัยพระสมณโคตมพุทธเจ้า.....23
- อานิสงส์จากการทำให้พระภิกษุหายจากอาพาธ.....33
- พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพยาบาลภิกษุอาพาธ
ด้วยตัวพระองค์เอง.....48
- อานิสงส์การสร้างอาคารบุญรักษา58
- คำอธิษฐานจิต.....59

250 ml.

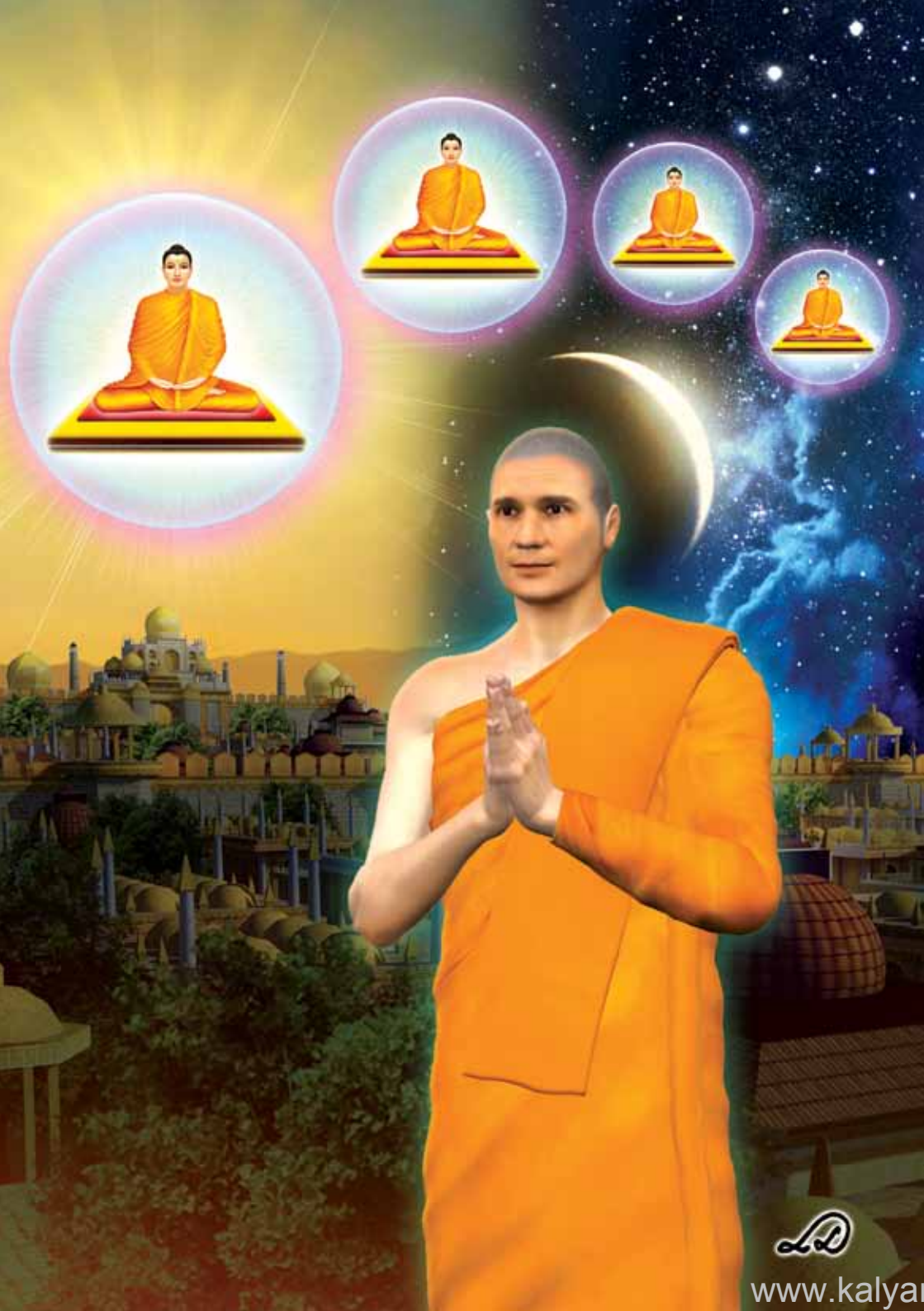

ดื่ม

แล้ว

ย้อนไปยุคพุทธกาล
ณ บัดนี้

พระพากลเถระ เอตทัคคมหาสาวกผู้มีอาพาธน้อย

เรียบเรียงจาก : อรรถกถา ขุททกนิกาย เถรคาถา ดิกนิบาต
: อรรถกถา อังคุตตรนิกาย เอกนิบาต เอตทัคคบาลี

พระพากลเถระ ท่านเป็นพระอรหันต์ผู้เป็นเลิศในด้าน
มีอาพาธน้อย หรือป่วยน้อย แต่กว่าท่านจะได้เป็นเลิศ
ด้านนี้ ไม่ใช่เป็นเพราะผลบุญที่ทำเพียงแค่ชาติเดียว หรือ
ทำบุญกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว แต่
ท่านต้องบำเพ็ญบุญอย่างตลอดต่อเนื่องยาวนานถึง
หนึ่งอสงไขยกับอีกแสนกัป โดยทำบุญไว้ในกาลสมัยของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากถึง 4 พระองค์ด้วยกัน คือ...

สร้างมหากุศลใหญ่ ในสมัยพระอโนมทัสสีพุทธเจ้า

ย้อนไปหนึ่งอสงไขยกับอีกแสนกัป ซึ่งตรงกับสมัยของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า **อโนมทัสสี**

ในชาตินั้น พระพากุลเถระได้เกิดในตระกูลพราหมณ์
แต่พอรำเรียนพระเวทจบแล้ว ก็รู้สึกว่ ไม่ใช่หนทาง
แห่งการหลุดพ้น จึงตัดสินใจออกบวชเป็นดาบสฤๅษี
บำเพ็ญเพียรจนได้อภิญญา 5 และสมาบัติ 8 จากนั้น
ก็เสวยสุขอยู่ในฌาน จนกระทั่งได้ทราบข่าวการตรัสรู้ธรรม
ของพระอโนมทัสสีพุทธเจ้า จึงได้ออกเดินทางไปเข้าเฝ้า
ฟังธรรมจากพระองค์ ครั้นเมื่อฟังธรรมแล้วก็เกิด
จิตเลื่อมใสตั้งอยู่ในพระรัตนตรัย และนับจากนั้นท่านดาบส
ก็มาฟังธรรม จากพระอโนมทัสสีพุทธเจ้าอยู่เป็นประจำ

จนกระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่ท่านดาบสได้มาเข้าเฝ้า
พระตถาคตตามปกติ แต่วันนั้นเป็นวันที่พระองค์ประหาร
ด้วยโรคลมในพระอุทร (ท้อง) ดาบสจึงคิดว่า นี่เป็นโอกาส
ที่เราจะได้ทำบุญกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้รับไป
เก็บสมุนไพรชนิดต่าง ๆ ที่เชิงเขา แล้วเอามาประกอบ
เป็นยาถวายแด่พระเถระที่อุปฐากพระศาสดา ครั้นเมื่อ
พระศาสดาเสวยแล้ว โรคลมในพระอุทรก็สงบลง

จากการกระทำในครั้งนั้นเอง ท่านดาบสได้ตั้งจิต
อธิษฐานว่า “ความผาสุกอันใดที่เกิดแก่พระตถาคต เพราะ
ยาของข้าพเจ้านี้ ด้วยผลแห่งการถวายยานั้น ขอความ
เจ็บไข้ทางร่างกาย แม้แต่เพียงเท่าการถอนผม ก็จงอย่ามี
ในภพที่ข้าพเจ้าเกิดเลย”

ด้วยอานิสงส์ผลบุญนี้เอง หลังจากละโลกแล้ว
ท่านดาบสก็ได้ไปเกิดในพรหมโลก และเวียนว่ายอยู่ใน
เทวโลก และมนุษยโลก โดยไม่ไปทุกข์มิเลย ยาวนานถึง
หนึ่งอสงไขย

สร้างมหากุศลใหญ่ ในสมัยพระปทุมุตตรพุทธเจ้า

ในยุคของพระปทุมุตตรพุทธเจ้า พระพากุลเถระได้เกิดเป็นบุตรเศรษฐี ในพระนครหงสาวดี อยู่มาวันหนึ่ง บุตรเศรษฐีได้เดินทางเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าเพื่อฟังพระธรรมเทศนา โดยยืนฟังอยู่ด้านท้ายของเหล่าพุทธบริษัททั้งหลาย ซึ่งในขณะนั้น ท่านก็ได้เห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสถาปนาภิกษุรูปหนึ่งไว้ในตำแหน่งเป็นผู้มีอาพาธน้อย จากเหตุการณ์นี้เอง ได้กลายเป็นแรงบันดาลใจให้บุตรเศรษฐีปรารถนาที่จะอยู่ในตำแหน่งเช่นนั้นบ้างในกาลสมัยพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่งในอนาคต

ด้วยเหตุนี้ บุตรเศรษฐีจึงสร้างมหากุศลใหญ่อย่าง
ยิ่งยวด แล้วตั้งจิตอธิษฐานให้เป็นเลิศทางด้านเป็นผู้มี
อาพาธน้อยด้วยจิตที่เลื่อมใส และนับจากนั้นตลอดชีวิต
ของท่าน ก็ได้สร้างบุญกุศลจวบจนวาระสุดท้าย

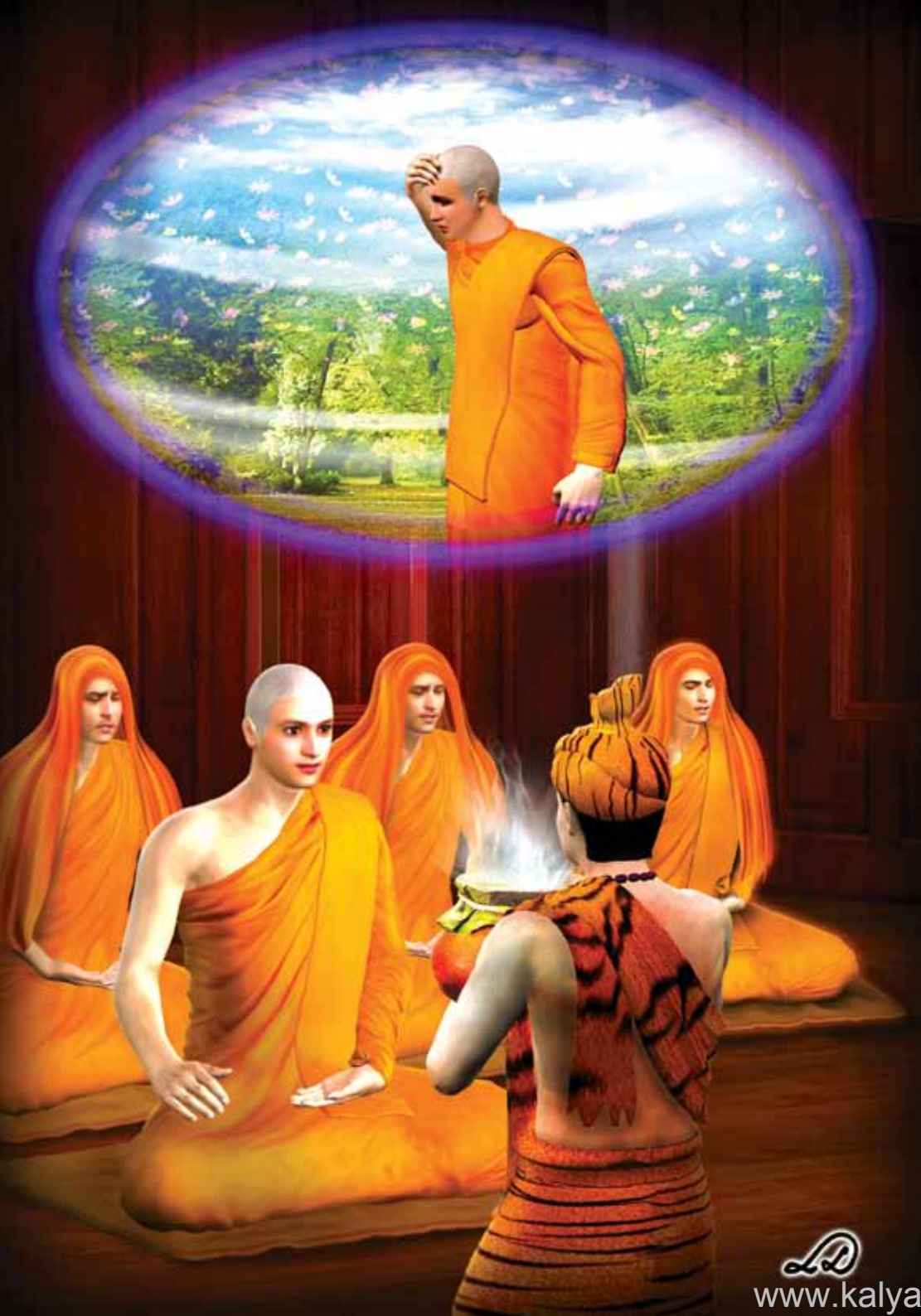
ด้วยอานิสงส์ผลบุญนี้เอง หลังจากละโลกแล้ว ท่าน
ได้เวียนว่ายอยู่ในเทวโลก และมนุษย์โลก ตลอดกาล
ยาวนานหลายภพหลายชาติ

สร้างมหากุศลใหญ่ ในสมัยพระวิปัสสิพุทธเจ้า

ในยุคของพระวิปัสสิพุทธเจ้า พระพากุลเถระได้เกิด
ในตระกูลพราหมณ์ ณ กรุงพันธุมวดี ต่อมาได้ออกบวช
เป็นดาบสฤาษี และบำเพ็ญเพียรจนได้ฌาน

จนกระทั่งวันหนึ่ง ท่านได้ทราบข่าวการตรัสรู้ธรรม
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้ไปเข้าเฝ้าเพื่อฟังธรรม
แล้วเกิดจิตเลื่อมใส ทำให้ท่านถือเอาพระรัตนตรัยเป็น
สรณะ อีกทั้งยังหมั่นมาฟังธรรมและคอยดูแลอุปัฏฐาก
พระศาสดาตามโอกาสสมควร

กระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่ท่านดาบสฤๅษีมาเข้าเฝ้า
พระศาสดานั้น ได้สังเกตเห็นบรรดาเหล่าพระภิกษุล้วน
นั่งคลุมศีรษะ ท่านจึงได้ถามว่า “ท่านเจ้าข้า ภิกษุสงฆ์
เป็นอะไร ? ” ภิกษุทั้งหลายตอบว่า “เป็นโรคดอกไม้พิษที่
ศีรษะ เพราะถูกละอองเกสรดอกไม้ของต้นไม้พิษที่พัดมา
ตามลมจากป่าหิมพานต์”

เมื่อดาบสฟังดังนั้น จึงคิดอยากจะเอาบุญกับภิกษุ
ทั้งหลาย โดยช่วยให้ท่านหายป่วย จึงไปเก็บยาสมุนไพร
ชนิดต่าง ๆ แล้วเอามาประกอบเป็นยาถวาย และเมื่อภิกษุ
ทุกรูปได้ฉินยาของดาบสแล้ว โรคที่เป็นอยู่ก็สงบทันที

ด้วยอานิสงส์ผลบุญนี้ หลังจากละโลกแล้ว ท่านได้
ไปบังเกิดในพรหมโลก และเวียนว่ายอยู่ในเทวโลกและ
มนุษย์โลกตลอด 91 กัป

สร้างมหากุศลใหญ่ ในสมัยพระกัสสปพุทธเจ้า

ครั้นในยุคของพระกัสสปพุทธเจ้า พระพากุลเถระได้
เกิดเป็นขรवासผู้ครองเรือน อาศัยอยู่ในกรุงพาราณสี

วันหนึ่ง ท่านได้พิจารณาดูบ้านเรือนที่ตัวเองอาศัยอยู่
แล้วรู้สึกว่เก่าทรุดโทรม จึงออกเดินทางไปยังชายแดน
กับพวกช่างไม้ เพื่อจัดหาวัสดุอุปกรณ์มาซ่อมแซมบ้าน
ของตน แต่ระหว่างเดินทางก็ได้พบวัดใหญ่ ซึ่งเก่าคร่ำคร่า
ปรักหักพัง เพราะขาดการบำรุงรักษา ท่านจึงบอกกับพวก
ช่างไม้ทั้งหมดว่า ขอชะลอการซ่อมแซมบ้านของท่าน
ไว้ก่อน โดยให้เอาวัสดุอุปกรณ์ทั้งหมดมาซ่อมแซมวัด
และสร้างโรงอุโบสถ สร้างโรงฉัน โรงไฟ (ที่จงกรม)

เรือนไฟ กับปิยกุฎิ (เรือนพยาบาล) ที่พักกลางคืน ที่พัก
กลางวัน วัจจกุฎิ (ส้วม) และที่สำคัญยังจัดตั้งยาไข้และ
ยาฉันทสำหรับรักษาไข้ไว้ครบถ้วนทุกอย่าง

ด้วยอานิสงส์ผลบุญตรงนี้เอง หลังจากละโลกแล้ว
ท่านได้เวียนว่ายอยู่ในสองภพภูมิ คือ เทวโลกและมนุษย์โลก
ตลอดระยะเวลาหนึ่งพุทธันดร

ได้เป็นเอตทัคคะด้านมีอาพาธน้อย ในชาติสุดท้าย สมัยพระสมณโคดมพุทธเจ้า

ในภพที่นี้ พระพากุลเถระได้มาเกิดในตระกูลมหาเศรษฐี แห่งนครโกสัมพี ช่วงก่อนที่พระสมณโคดมพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้น และในระหว่างที่ท่านถือปฏิสนธิอยู่ในครรภ์มารดา ก็ทำให้ตระกูลของท่านประสบผลอันเลิศจึงขนาดทำให้มารดาของท่านคิดว่า ลูกของเราคนนี้ต้องเป็นเด็กมีบุญญาธิการ และถ้าลูกคนนี้เป็นผู้ไม่มีโรคและมีอายุยืนอยู่ได้นานขนาดไหน ก็จะเป็นผู้บันดาลสมบัติให้แก่เราตลอดกาลยาวนานขนาดนั้น

เมื่อคิดดังนี้ จึงเอาลูกไปอาบน้ำในแม่น้ำยมุนา เพราะสมัยนั้นใคร ๆ ก็เอาเด็กมาอาบน้ำในแม่น้ำสายนี้ เพราะมีธรรมเนียมถือกันว่า ถ้าเอาเด็กลงอาบน้ำในแม่น้ำนี้ จะทำให้เป็นผู้ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ

ครั้นเมื่อพวกพี่เลี้ยงพาพากุลกุมารไปอาบน้ำ ก็มีปลาใหญ่ตัวหนึ่งสำคัญว่าทารกเป็นอาหาร จึงกลืนทารกเข้าไปในท้อง

แต่ด้วยบุญของทารกน้อยพากุละ ทำให้ทารกรู้สึกประหนึ่งเหมือนเข้าไปสู่ห้องนอนแล้วหลับไปเท่านั้น ตรงกันข้าม ด้วยเดชแห่งทารก ปลาที่กลืนกินทารกเข้าไปกลับรู้สึกทรมานเหมือนกลืนภาชนะร้อนลงไป จึงทำให้ปลาผู้โชคร้ายตัวนั้น มีกำลังว่ายต่อไปได้ 30 โยชน์ แล้วไปติดอวนของชาวประมงเมืองพาราณสี และเมื่อชาวประมงได้นำปลาออกจากอวนแล้วปลาก็ตายทันที จึงทำให้ชาวประมงหาปลาใส่คานร้องประกาศขายไปทั่วเมืองว่าจะขายปลาตัวนี้ด้วยราคาหนึ่งพันกหาปณะ

ครั้นเมื่อชาวประมงหาปลามาถึงประตูเรือนของเศรษฐีตระกูลหนึ่ง ภริยาเศรษฐีเห็นเข้าก็ถูกใจ จึงถามว่าจะขายเท่าไร ชาวประมงแทนที่จะตอบตามราคาที่ตั้งใจไว้ กลับตอบไปว่า ขายหนึ่งกหาปณะ นางจึงรีบซื้อไว้ทันที

ปกติภริยาเศรษฐีจะไม่ชอบทำปลา แต่วันนั้น ด้วยบุญของทารกพอใจให้นางวางปลาไว้บนเตียง แล้วลงมือผ่าข้างหลังปลาด้วยตัวนางเอง ซึ่งปกติแล้วจะต้องผ่าที่ท้อง และทันใดนั้นเอง นางก็เห็นทารกผิวดั่งทองอยู่ในท้องปลา จึงเกิดปีติยินดี เพราะตระกูลของนางมีสมบัติมากถึง 80 โกฏิ แต่ไม่มีบุตรผู้สืบสกุล

ด้วยเหตุนี้ นางจึงอุ้มเด็กไปให้เศรษฐีผู้เป็นสามีดู ท่านเศรษฐีก็ดีใจให้คนตักลงประกาศข่าวไปทั่วพระนครในทันที จากนั้นก็พากันอุ้มทารกน้อยไปยังพระราชสำนักเพื่อกราบทูลพระราชาว่า “ขอเดชะ...ข้าพระพุทธเจ้าได้พบทารกในท้องปลา ข้าพระพุทธเจ้าจะต้องทำประการใด” พระราชาตรัสว่า.. “ทารกอยู่ในท้องปลาได้อย่างไรปลอดภัย แปลว่าทารกนี้เป็นผู้มีบุญ ดังนั้นให้ท่านจงเลี้ยงไว้เถิด”

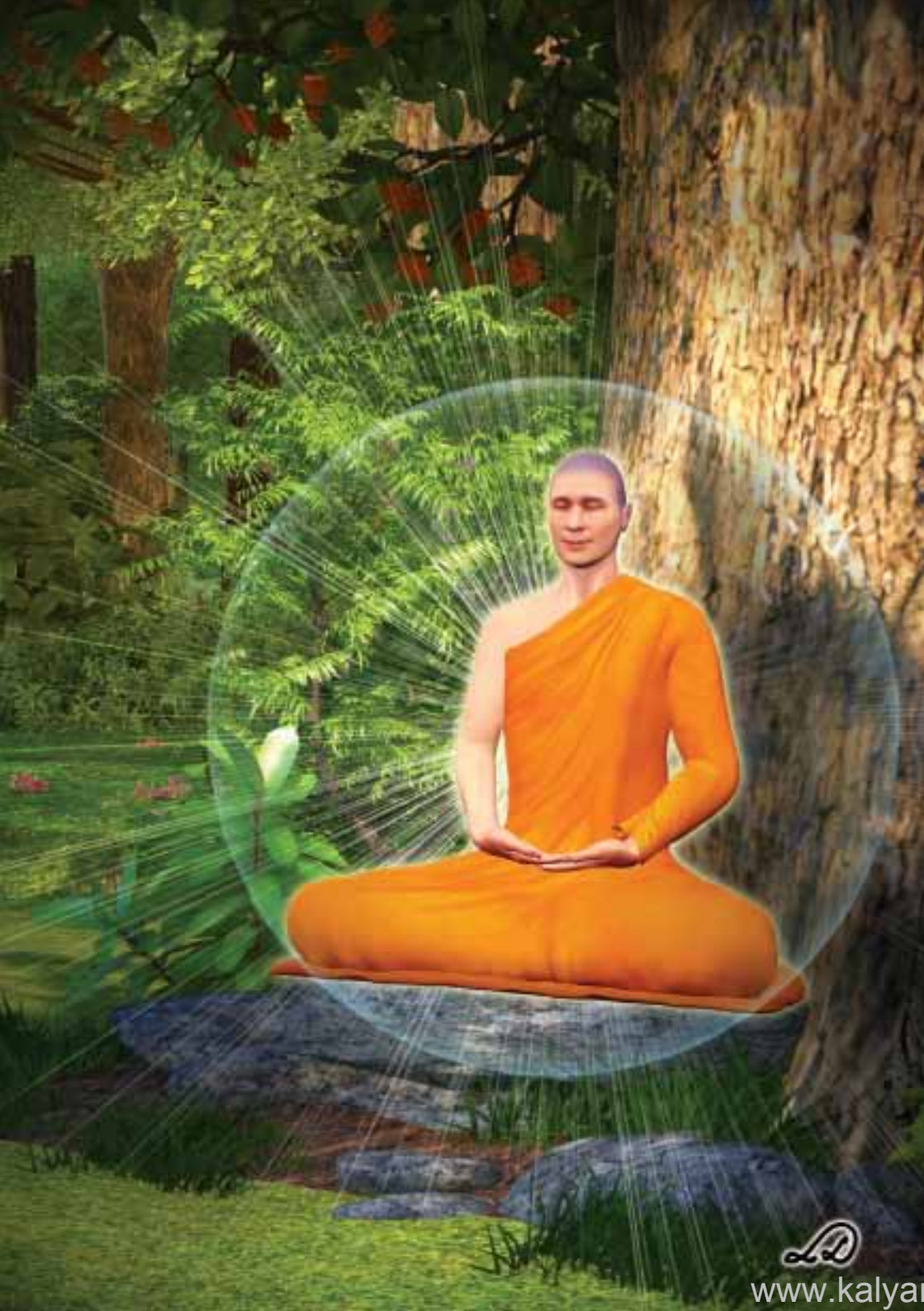
จากนั้นข่าวนี้ก็แพร่สะพัดออกไปถึงนครโกสัมพีว่ามีตระกูลเศรษฐีตระกูลหนึ่งได้พบทารกในท้องปลาทำให้มารดาเดิมของทารกทราบข่าว จึงไม่รอช้า รีบเดินทางไปเล่าความเป็นมาและแสดงความเป็นเจ้าของทารกนั้นให้ภริยาเศรษฐีเมืองพาราณสีฟัง แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ จึงพากันไปยังพระราชสำนักให้พระราชาเป็นผู้ตัดสิน ซึ่งพระราชาตัดสินให้ทั้ง 2 ฝ่าย รับเป็นผู้เลี้ยงดูทารกน้อยนี้ร่วมกัน โดยให้ชื่อว่า **พากุลกุมาร** หมายความว่า **เติบโตขึ้นเพราะ 2 ตระกูลเลี้ยงดู**

นับจากนั้น ด้วยบุญของพากุลกุมารจึงทำให้ทั้ง 2 ตระกูล ประสบลาภยศเจริญรุ่งเรืองอย่างยิ่งยวด และต่างได้สร้างปราสาทให้ท่านพากุลละไว้ใน 2 พระนคร แล้วบำรุงบำเรอด้วยหญิงพ่อนรำ ซึ่งท่านพากุลจะอยู่นครละ 4 เดือน เมื่อครบ 4 เดือน ก็จะนั่งเรือเดินทางกลับไปยังอีกนครหนึ่ง สลับไปมาอย่างนี้

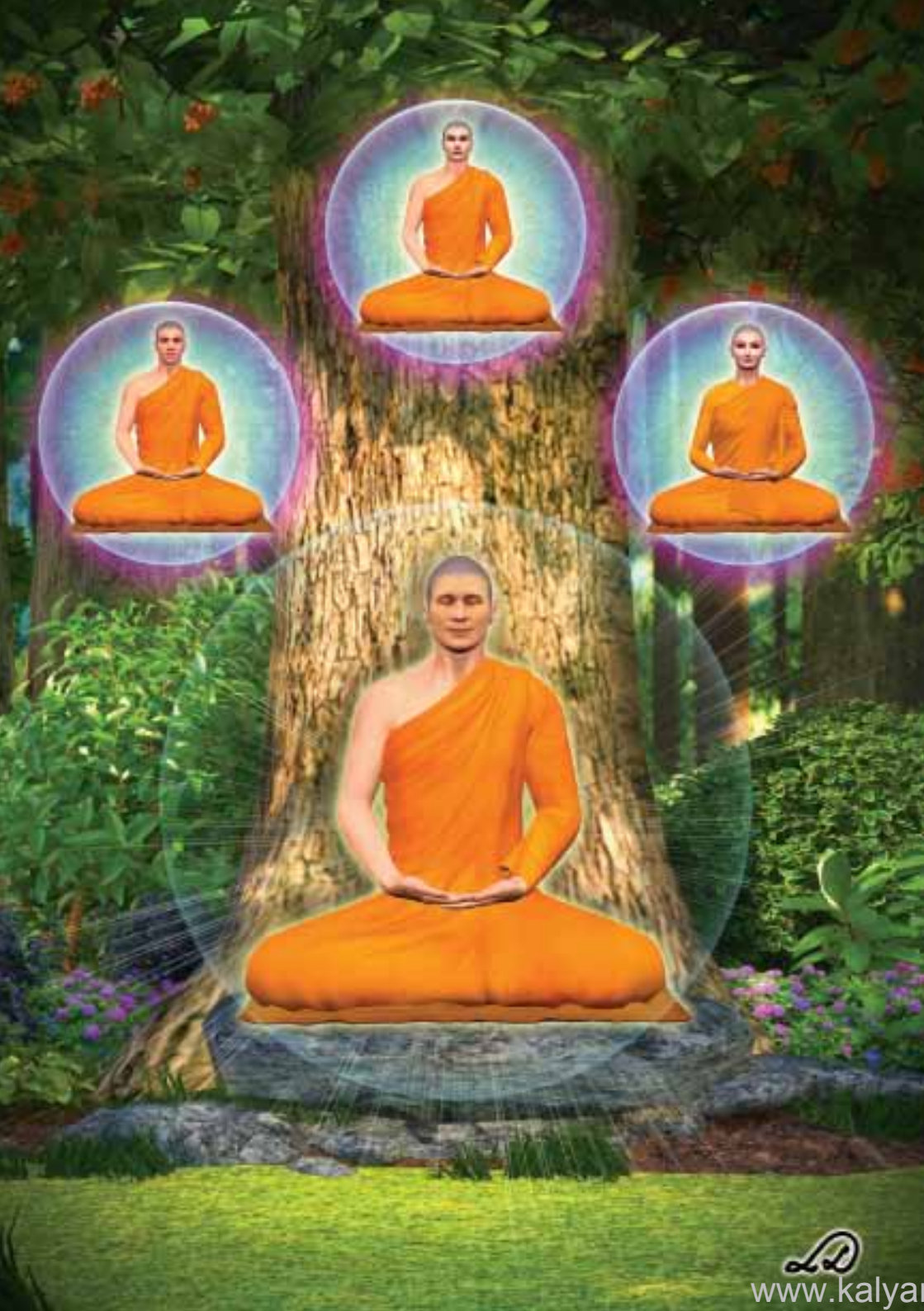
แม้ท่านพากุลจะต้องเดินทางโดยทางเรือก็จริง แต่ก็
ไม่ลำบากประการใดเลย เพราะเรือที่ใช้เดินทางนั้น เป็นเรือ
ที่ทั้ง 2 ตระกูล ให้ช่างสร้างขึ้นเป็นพิเศษโดยสร้างมณฑป
อย่างดีไว้ในนั้น อีกทั้งยังมีหญิงพ่อนรำคอยบำรุงบำเรอให้
ความเพลิดเพลินตลอดการเดินทาง ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้
ท่านพากุลเสวยสุขบันเทิงในสมบัติตลอดกาลยาวนานจน
อายุครบ 80 ปีบริบูรณ์

จากนั้นไม่นาน ท่านพากุลก็ได้ทราบข่าวการตรัสรู้ธรรม
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งพระองค์เสด็จจาริกมาถึง
กรุงโกสัมพีนคร ท่านพากุลจึงได้เดินทางไปเข้าเฝ้าโดย
นำของหอมและมาลัยไปสักการะยังสำนักพระศาสดา และ
เมื่อท่านพากุลฟังธรรมจบก็เกิดศรัทธาออกบวชทันที
และทำความเพียรอยู่แค่ 7 วัน พออรุณวันที่ 8 ก็บรรลุ
อรหัตผลพร้อมด้วยปฏิสัมภิทาในวัย 80 ปี

เมื่อท่านได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็ได้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่พุทธบริษัท เพราะท่านเป็นผู้ปฏิบัติเคร่งครัดในอุดมคติ ข้อ **“เนสัชชิกอุดมคติ”** คือ การสมาทานอุดมคติด้วยการอยู่ในอิริยาบถ 3 คือ ยืน เดิน และนั่ง โดยไม่นอนเลย และข้อ **“อรัญญิกอุดมคติ”** คือ การสมาทานอุดมคติด้วยการอยู่ป่าเป็นวัตร โดยตั้งแต่วางมา ท่านไม่เคยจำพรรษาในวัดเลย นอกจากนี้ท่านยังเป็นผู้ที่ไม่มีโรคเบียดเบียน ไม่เคยต้องให้หมอรักษาพยาบาล ไม่เคยฉันทาใด ๆ แม้แต่ผลสมออันเป็นยาสมุนไพรแม้เพียงผลเดียว เพราะว่าท่านไม่เคยป่วยเลย ทั้งนี้เป็นเพราะอานิสงส์แห่งการทำให้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่าพระภิกษุหายจากอาพาธด้วยการถวายยา การสร้างกัมปียกฐิ (เรือนพยาบาล) สร้างวัจจกฐิ (ส้วม) และจัดตั้งยาใช้และยาฉันทาสำหรับภิกษุสงฆ์ไว้ครบถ้วนทุกอย่าง

จากการประกอบเหตุไว้ในอดีตชาติเช่นนี้ จึงทำให้ท่านมีอายุขัยยืนยาวถึง 160 ปี แล้วเข้าปรินิพพาน

อานิสงส์จากการทำให้ พระภิกษุหายจากอาพาธ

1) ส่งผลให้พระพากุลเถระได้เป็นหนึ่งในผู้สำเร็จ อภิญญาใหญ่

การที่พุทธสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใด
พระองค์หนึ่งจะได้อภิญญาใหญ่ ต้องมีบุญบารมีที่สั่งสม
มาอย่างเต็มเปี่ยม เพราะในสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์หนึ่ง จะมีผู้ที่สำเร็จอภิญญาใหญ่ได้เพียง 4 ท่าน
เท่านั้น และพระสาวกที่เหลือแม้จะได้อภิญญา แต่ก็ไม่
เรียกว่าได้อภิญญาใหญ่ เพราะสามารถระลึกาติย่อนไป
ได้เพียงแสนกับเท่านั้น แต่ท่านผู้บรรลุอภิญญาใหญ่ จะ
สามารถระลึกาติได้ถึงหนึ่งอสงไขยกับอีกแสนกับ

มาในยุคพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ผู้ที่สำเร็จ
อภิญญาใหญ่มีเพียง 4 ท่านเช่นกัน คือ พระสารีบุตรเถระ
พระมหาโมคคัลลานเถระ พระนางภัททากัจจนาเถรี
(พระนางยโสธราพิมพา) และหนึ่งในนั้นก็คือ **พระพากุลเถระ**

2) ส่งผลให้พระพากุลเถระไม่เคยอาพาธ

ชีวิตของพระพากุลเถระตลอด 160 ปี ไม่เคยป่วย
หรืออาพาธใด ๆ เลย แม้เพียงจะใช้ 2 นิ้วจับก้อนของหอม
สุดดม เพราะมีอาการวิงเวียนก็ไม่เคยเกิดขึ้น หรือแม้เกิด
อาพาธด้วยระยะเวลาสั้น ๆ เหมือนช่วงเวลาริดนมโค
เสร็จก็ไม่เคย ด้วยเหตุนี้ท่านจึงไม่เคยฉันทยา แม้เพียงสมอ
ชิ้นหนึ่ง

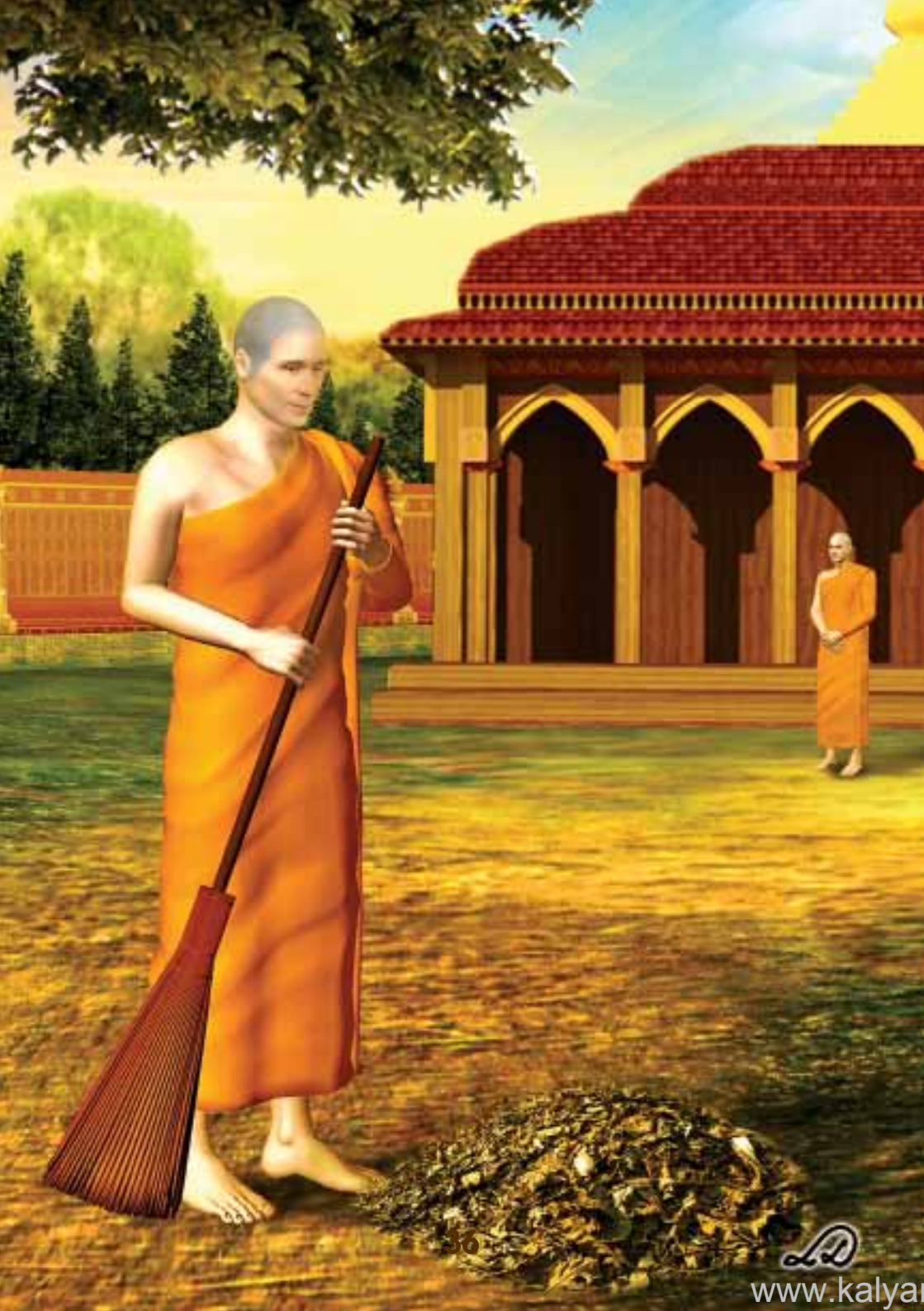
3) ส่งผลให้พระพากุลเถระปรินิพพานด้วยวิธีพิเศษ

เนื่องจากตลอดชีวิตของท่านไม่เคยอาพาธเลย แต่
ท่านรู้กาลปรินิพพานของท่านด้วยญาณทัสสนะ และเมื่อ

ท่านพบว่าได้มาถึงเวลาแล้ว จึงดำริว่า แม้เราจะมีชีวิตอยู่
ก็อย่าได้เป็นภาระแก่ภิกษุเหล่าอื่นเลย สรีระของเราแม้
ปรินิพพานแล้ว ก็อย่าให้ภิกษุสงฆ์ต้องเป็นกังวลเลย
จากนั้นจึงเข้าเตโชธาตุปรินิพพาน โดยปรากฏเปลวไฟลุก
ขึ้นท่วมสรีระ ผิวหนัง เนื้อและโลหิตถูกเผาไหม้สิ้นไป
เหมือนเนยใส ยังคงเหลืออยู่เพียงแต่ธาตุที่มีลักษณะ
ดังดอกมะลิตูม

4) ส่งผลให้พระพากุลเถระเป็นผู้มีอายุขัยยืนยาวกว่า ค่าเฉลี่ยของอายุมนุษย์ในยุคนั้น

ในยุคที่พระพากุลเถระมาเกิด มนุษย์ในยุคนั้นมีอายุ
เฉลี่ยที่ 100 ปี แต่ด้วยบุญที่พระพากุลเถระสั่งสมมาดีแล้ว
ทำให้ท่านมีอายุยืนยาวกว่ามนุษย์ในยุคนั้น คือ 160 ปี ซึ่ง
มากกว่ามนุษย์ปกติทั่วไป

5) ส่งผลให้พระพากุลเถระ แม้จะอายุมากถึง 80 ปี
แล้ว ก็ยังแข็งแรง สามารถออกบวชได้อย่างสะดวก
ง่ายดายโดยไม่เป็นภาระแก่ใคร

ปกติคนทั่วไปออกบวชตอนอายุ 80 ปี ก็จะเป็นภาระ
ต่อผู้อื่นอย่างมาก เนื่องด้วยสภาพร่างกายไม่แข็งแรงพอ
อีกทั้งเวลาจะบำเพ็ญสมณธรรมก็จะทุกข์ทรมาน เพราะ
สังขารไม่เอื้ออำนวย แต่ด้วยบุญที่พระพากุลเถระสั่งสมมา
ทำให้ท่านออกบวชได้แม้วัยจะถึง 80 ปี อีกทั้งยังสามารถ
ปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิได้โดยไม่เจ็บ ไม่ปวด ไม่เมื่อย ตลอด
ทั้ง 80 พรรษา

**6) ส่งผลให้พระพากุลเถระไม่ต้องให้สามเณรมาคอย
อุปัฏฐากเลย**

เป็นธรรมดาที่คนอายุมากย่อมต้องมีคนมาคอยดูแล
หรือแม้แต่พระภิกษุเองเมื่ออายุมาก ก็ต้องมีสามเณรมา
คอยอุปัฏฐากดูแล แต่ด้วยบุญที่พระพากุลเถระสั่งสมมา
แม้อายุมาก ท่านก็ยังคงความแข็งแรงช่วยเหลือตัวเอง
ได้ทุกอย่างทุกประการ

**7) ส่งผลให้พระพากุลเถระมีสุขภาพดีมาก โดยไม่ต้อง
ใช้ตัวช่วยในการบรรเทาความปวดเมื่อยตามร่างกายเลย**

โดยทั่วไปสังขารมนุษย์มักจะมีทุกข์เวทนาจากการ
ปวดเมื่อยตามร่างกาย และยิ่งอายุมากขึ้น ก็จะหลีกเลี่ยง
อาการเช่นนี้ได้ยาก แต่สำหรับพระพากุลเถระแล้ว
ท่านไม่มีความเมื่อย ฉะนั้นจึงไม่ต้องให้ใครมาบีบนวดเลย
อีกทั้งยังไม่ต้องอบตัวในเรือนไฟ หรือใช้จุนอบน้ำ
(ผงขัดตัว) เพราะมีสุขภาพผิวที่ดีอยู่แล้ว

8) ส่งผลให้พระพากุลเถระ มีความอุดมสมบูรณ์ด้วย
ปัจจัย 4 โดยไม่มีความขัดสนขาดแคลนใด ๆ เลย เช่น

8.1) เป็นผู้มีจีวรใช้สอยเหลือเฟือ ทั้ง ๆ ที่ในสมัยนั้น
พระภิกษุต่างได้รับความลำบากมากในเรื่องการหาจีวร
มาใช้สอย เพราะต้องบังคับสูกุลผ้ามาช่วยกันตัด เย็บ ย้อม
และกว่าจะได้แต่ละผืนต้องเสียเวลา เสียกำลังคนไปมาก
แต่ด้วยบุญที่พระพากุลเถระสั่งสมมา ทำให้ท่านไม่ต้อง
เสียเวลาไปหา ไปตัด ไปเย็บ ไปย้อมจีวรแต่อย่างใด
ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ท่านมีเวลานั่งสมาธิปฏิบัติธรรม
เจริญสมาบัติมากกว่าภิกษุทั่วไป

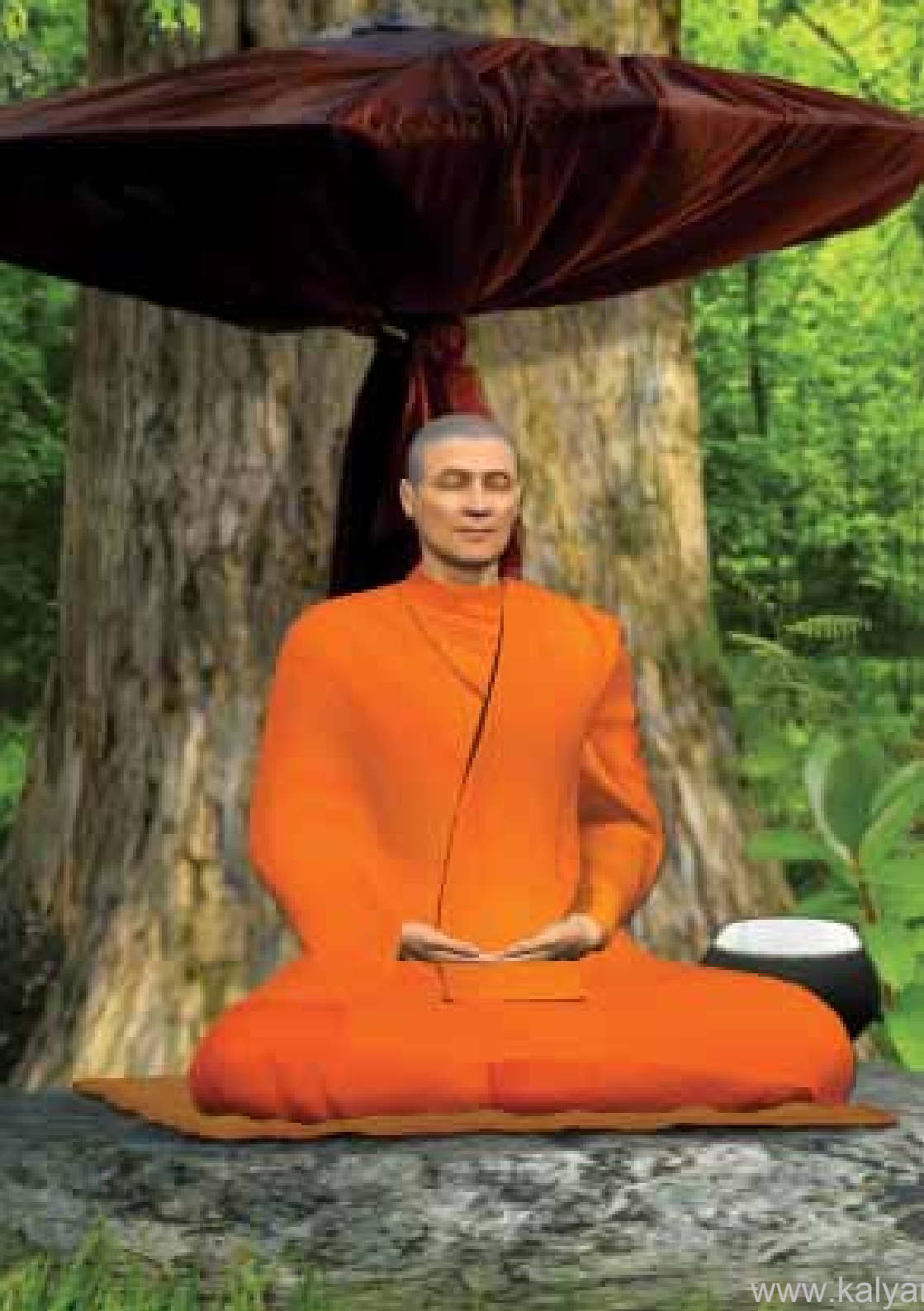
การที่ท่านมีจีวรใช้อย่างเหลือเฟือ เพราะบุญที่
สั่งสมมาบันดาลให้ท่านไปเกิดในตระกูลมหาเศรษฐี
และมีพ่อแม่ที่มียศใหญ่ถึง 2 ตระกูล ซึ่งต่างมีหน้าที่ทำ
จีวรส่งไปถวายให้ท่านใช้สอย โดยครั้งแรก ตระกูล
ของท่านที่อยู่เมืองโกสัมพีจะส่งไปถวายผืนหนึ่ง และ
พอเวลาผ่านไปอีกครั้งเดือน คนในตระกูลที่อยู่เมือง
พาราณสีก็จะทำจีวรอีกผืนหนึ่งไปถวาย สลับกันไปถวาย

ทุกครั้งเดือนไม่ขาดเลย อีกทั้งจีวรของท่านยังเป็นจีวรที่
ประณีต ทำด้วยผ้าเนื้อละเอียด ซึ่งเอามาย้อมแล้วใส่ใน
ผอบส่งไปถวาย โดยจะวางไว้ให้ที่ประตูห้องน้ำ ในเวลาที่
พระเถระสรณน้ำเสร็จก็จะนุ่งห่มจีวรที่วางไว้ และท่านก็
บริจาคจีวรเก่าให้บรรพชิตทั้งหลายไป

8.2) มีภัตตาหารอุดมสมบูรณ์เลิศรส แม้จะอยู่ในป่า และไม่ได้รับภิกษนิมนต์

พระพากุลเถระ ท่านถือธุดงค์อยู่ป่าเป็นวัตร จึงไม่รับ
ภิกษนิมนต์ไปฉันในบ้านใครเลยตลอดชีวิต แม้เป็นอย่างนี้
ท่านก็ไม่ลำบากด้วยข้าวปลาอาหารใด ๆ เลย ตรงกันข้าม
ด้วยบุญในตัวท่าน กลับทำให้ได้ภัตตาหารอันประณีต
เลิศรส โดยไม่ต้องเสียเวลารับภิกษนิมนต์แล้วตั้งเวลา
ปฏิบัติธรรมของท่านไป เพราะชาวเมืองและคนในตระกูล
2 นครของท่าน ได้เตรียมอาหารเลิศรสแล้วพากันมา
ใส่บาตรท่านอย่างเนืองนิตย์มิได้ขาดเลย

๑) ส่งผลให้พระพากุลเถระสามารถถืออุตงค์ข้อ
“เนสัชชิกอุตงค์” คือ นั่งเป็นวัตรอย่างอุกฤษฏ์ได้ตลอดชีวิต

ปกติการที่คนทั่วไปจะถืออุตงค์ข้อนี้ได้ จะต้องมิ
สุขภาพร่างกายที่แข็งแรงมาก เพราะไม่สามารถนอน
ได้เลย และที่น่าทึ่ง คือ พระพากุลเถระไม่เคยเหยียดหลัง
บนเตียง หรือ แม้แต่การเอนหลังพิงพนักตลอด 80 ปีที่
ท่านบวช จนกระทั่งปรินิพพาน เนื่องจากพระพากุลเถระ
มีสุขภาพดีเป็นเลิศ แม้ไม่ได้นอน สภาพร่างกายก็ยัง
แข็งแรง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ท่านได้เปรียบ คือ มีเวลา
นั่งสมาธิปฏิบัติธรรมสั่งสมความบริสุทธิ์หยุดนิ่งได้มากกว่า
ภิกษุรูปอื่น ๆ

**10) ส่งผลให้พระพากุลเถระสามารถถือธุดงค์ข้อ
“อรัญญิกธุดงค์” คือการอยู่ป่าเป็นวัตรอย่างอุกฤษฏ์ได้
ตลอดชีวิต**

การถือธุดงค์ข้อนี้ก็เช่นกัน การจะอยู่ป่าโดยไม่อาศัย
อยู่ในวัดเลย ก็จะต้องโดนลม โดนฝน โดนแดด โดนสภาพ
อากาศที่แปรปรวน ซึ่งถ้าใครสุขภาพไม่ดี ก็จะอยู่ไม่ได้
แต่สำหรับพระพากุลเถระแล้ว ท่านแข็งแรงมาก
ไม่ว่าจะเผชิญกับสภาพแวดล้อมแบบไหน ด้วยเหตุนี้
จึงทำให้ท่านสามารถถือธุดงค์ข้อนี้เป็นวัตรได้ตลอดชีวิต

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงพยาบาลภิกษุอาพาธด้วยตัวพระองค์เอง

“โย ภิกขเว มํ อุปฺปจฺเจยฺย โส คิลานํ อุปฺปจฺเจยฺย”
ผู้ใดปรารถนาจะอุปฺปจฺจากเรตถาคต
ผู้นั้นพึงอุปฺปจฺจากภิกษุป่วยไข้เถิด
(วิ.ม. (บาลี) 5/166/227)

ขณะที่คุณกำลังอ่านประโยคนี้นี้ มีคนป่วยบนโลกนี้จำนวนมาก กำลังได้รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัสกับโรคร้ายที่เกิดขึ้น และที่น่าสังเวชใจไปกว่านั้น หลายคนเป็นโรคร้ายที่รักษาไม่ได้ตั้งแต่อายุน้อย ด้วยเหตุนี้จึงมีคำร่ำพึงตัดพ้อให้เราได้ยินบ่อยครั้งว่า..
“ไม่อยากเป็นคนป่วยที่ทำอะไรไม่ได้ นอกจากรอคอยความตายอย่างเดียว”

แน่นอน ไม่มีใครอยากเป็นแบบนี้ แต่ทุกชีวิตไม่อาจรู้เลยว่า ในอนาคตตัวเองจะต้องป่วยเป็นโรคอะไร จะทรมานมากแค่ไหน หมอจะหาสาเหตุของโรคเจอไหม และที่แย่ที่สุด จะมีเงินเพียงพอเพื่อเป็นค่ารักษาหรือไม่??

ความทุกข์เรื่องการป่วยไข้ช่างทำให้มนุษย์ทรมานทั้งกายและใจ หน้าที่ยังสร้างความเป็นกังวลเสียเหลือเกิน อีกทั้งการป่วยยังเป็นภาระต่อคนรอบข้างอย่างไม่จบไม่สิ้น ซึ่งถ้ามีคนตั้งใจและเต็มใจดูแลก็ดีไป แต่จะรู้ได้อย่างไรว่า เรามีบุญมากพอที่จะมีคนมาคอยดูแลเราจนวาระสุดท้ายหรือไม่ ในเมื่อปัจจุบันยังมีลูกหลายคนทอดทิ้งพ่อแม่ยามป่วยไข้ได้ลงคอเลย!!!

ในเมื่อความจริงของชีวิตเป็นอย่างนี้ เรามาคิดกันดีกว่าว่าจะรับมือกับสถานการณ์การเจ็บไข้ได้ป่วยของตัวเองกันอย่างไร?

จากพุทธพจน์ที่ว่า “ยาทิสํ วปเต พิชํ ตาทิสํ ลภเต ผลํ”
หว่านพืชเช่นใด ย่อมได้ผลเช่นนั้น (ส.ส. (บาลี) 15/903/333)

ดังนั้นหากเราไม่อยากป่วย ไม่อยากทรมาน ไม่อยากเป็นผู้ป่วยที่ถูกทอดทิ้ง เราก็ต้องสร้างเหตุโดยการขวนขวายทำบุญด้านนี้ให้แก่ตัวเองไว้มาก ๆ เพราะการดูแลพระภิกษุผู้ป่วยไข้ถือเป็นบุญที่สำคัญมาก ถึงขนาดพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรง

พยาบาลรักษาพาดด้วยพระองค์เอง ดังในครั้งที่ภิกษุรูปหนึ่ง
อาพาธด้วยโรคท้องเสีย นอนจมปลั่งสวาทอยู่ พอพระผู้มี-
พระภาคเจ้าเสด็จผ่านมาทอดพระเนตรเห็น จึงตรัสเรียก
พระอานนท์ให้ไปตักน้ำมา แล้วพระองค์ก็ทรงช่วยกับพระอานนท์
เข็ดล้างทำความสะอาดภิกษุอาพาธรูปนั้นเป็นอย่างดี ดังนั้น
การได้อุปฐากดูแลพระภิกษุอาพาธถือเป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่

ดังที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า “โย ภิกขเว มํ อุปฏฺฐเหยย
โส คิลานํ อุปฏฺฐเหยย” ผู้ใดปรารถนาจะอุปฐากเราตถาคต
ผู้นั้นพึงอุปฐากภิกษุป่วยไข้เถิด (วิ.ม. (บาลี) 5/166/227)

ณ วันนี้ โอกาสที่ดีที่สุดมาถึงแล้ว ที่เราจะได้สร้างบุญด้านนี้ให้แก่ตนเอง เนื่องจากอาคารสทคลินิกรัตนเวชเดิมของวัดพระธรรมกายเก่าชำรุด ต้องซ่อมแซมอยู่บ่อยครั้ง อีกทั้งยังมีพื้นที่ไม่เพียงพอต่อการรองรับพระภิกษุสามเณรอาพาธที่เพิ่มมากขึ้นทุกปี ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องก่อสร้าง

“**อาคารบุญรักษา**” ซึ่งเป็นอาคารสูง 6 ชั้น เพื่อใช้เป็นที่อยู่ดูแลรักษาฟื้นฟูสุขภาพของพระภิกษุสามเณรแบบองค์รวม โดยได้จัดสรรพื้นที่ไว้จำนวน 2 ชั้น ให้เป็นสถานที่ตั้งของ “**สทคลินิก-รัตนเวช**” เพื่อใช้ดำเนินการรักษาพระภิกษุสามเณรในเบื้องต้นโดยแพทย์แผนปัจจุบัน นอกจากนั้นยังมีคลินิกทันตกรรมเพื่อใช้เป็นสถานที่ดูแลสุขภาพปากและฟันของพระภิกษุสามเณรอีกด้วย วกไปกว่านั้น ยังจัดสรรให้เป็นสถานที่ตรวจสุขภาพประจำปีของสมาชิกองค์กร รวมถึงการตรวจคัดกรองสุขภาพของกลุ่มผู้เข้าอบรมในโครงการต่าง ๆ ของวัด เช่น โครงการบรรพชาอุปสมบท ฯลฯ

ส่วนอีก 4 ชั้น ได้จัดสรรให้เป็นพื้นที่ฟื้นฟูสุขภาพพระภิกษุสามเณรอาพาธ และพระภิกษุสามเณรที่มีสภาพร่างกายอ่อนแอหลังได้รับการรักษาจากทางโรงพยาบาลกลับมา และเพื่อความสะดวกยิ่งขึ้น ยังได้จัดสรรให้มีห้องปฏิบัติธรรมสำหรับผู้ป่วยที่มีสภาพร่างกายไม่พร้อมในการร่วมกิจกรรมบุญตามปกติขององค์กรอีกด้วย

หากเรามีส่วนร่วมในการสร้างอาคารหลังนี้ ถือเป็นโอกาสในการสร้างเหตุแห่งความแข็งแรง ปราศจากโรคภัยให้แก่ตนเองด้วยวิธีการง่าย ๆ ดังนั้นจงอย่าให้โอกาสนี้ผ่านไปโดยที่เราเป็นเพียงผู้เฉยชาที่ไม่ได้ไขว่คว้า จงอย่าเป็นคนป่วยที่ไม่มีทางเลือก ในเมื่อเรามีโอกาสเลือก โดยการสร้างเหตุแห่งการไม่ป่วยให้แก่ตนเอง ด้วยการสนับสนุนการสร้างอาคารบุญรักษา เพื่อให้พระภิกษุสามเณรท่านแข็งแรง อยู่สร้างบารมีเป็นอายุพระพุทธานุภาพ ไปตราบนานเท่านาน เพราะ “ทำที่ท่าน ได้ที่เรา”

“อาโรคฺยปรมา ลาภา”

ความไม่มีโรค เป็นลาภอันประเสริฐ

(พ.ธ. (บาลี) 25/25/42)

[illegible]

ขอเชิญร่วมสถาปนา

วันพุธที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2558

ณ วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

จารึกชื่อในอาคาร

www.kalyanamitra.org

อานิสงส์การสร้างอาคารบุญรักษา

1. ย่อมได้อานิสงส์อันยิ่งใหญ่ เพราะการอุปัฏฐากดูแลพระภิกษุอาพาธ เสมือนได้อุปัฏฐากดูแลพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
2. ย่อมได้รับอานิสงส์แห่งการถวายมหาสังฆทาน เพราะเป็นการสร้างถวายพระภิกษุสงฆ์แบบไม่เฉพาะเจาะจง
3. ทำให้เป็นผู้มีอายุขัยยืนยาวนานปราศจากทุกข์โศกโรคภัย เหมือน พระพากลเถระ ผู้มีอายุยืน 160 ปี
4. ย่อมมีชีวิตสมบูรณ์พร้อมในทุกด้าน เพราะอานิสงส์แห่งการให้สถานที่ ขึ้นชื่อว่าให้ทุกสิ่ง
5. ย่อมเป็นผู้ที่ถึงพร้อมด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ และโภคทรัพย์สมบัติ เพราะอานิสงส์แห่งการอุปถัมภ์ค้ำชูพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง
6. ย่อมเป็นที่รักของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย เพราะอานิสงส์แห่งผู้ให้ย่อมเป็นที่รัก
7. เมื่อถึงคราวละจากโลก ย่อมไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์
8. ทำให้บรรลุมรรค ผล นิพพาน ได้โดยง่ายโดยเร็วพลัน

ฯลฯ

คำอธิษฐานจิต

ด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้สร้างอาคารบุญรักษา
ซึ่งเป็นการสนับสนุนให้พระภิกษุสามเณรหายจากการอาพาธในครั้งนี้

ขอให้ข้าพเจ้ามีสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง ไม่พิกุลพิการ
ไม่ไข้บ้าปัญญาอ่อน ขอให้ได้ลักษณะมหาบุรุษครบถ้วน 32 ประการ
ปราศจากโรคภัยใด ๆ อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้

อายุขัยยืนยาวนานเหมือนพระพากลเถระ
หากจำเป็นต้องป่วยไข้ ขอให้ไม่ทรمانจากการป่วยไข้
ขอให้เจอหมอดี ยาดี ที่ตั้งใจเต็มใจรักษาเป็นอย่างดี
สามารถวินิจฉัยหาสาเหตุของโรคได้อย่างถูกต้องรวดเร็ว
และรักษาโรคได้หายขาดโดยไม่กลับมาเป็นอีก

ขอให้มียศพลียสินเงินทอง เครื่องอุปโภค บริโภค ยารักษาโรค วิตามิน
อาหารเสริม ที่ใช้ในการรักษาพยาบาลบำรุงสุขภาพอย่างเหลือเฟือ
ให้มีคนคอยดูแลเป็นอย่างดี มีกำลังใจที่เข้มแข็งและผ่อนคลายตลอดเวลา
สามารถละโลกอย่างมีสติ และไปสู่สุคติโลกสวรรค์

ขอให้เจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ และโภคทรัพย์สมบัติ
มีสมบัติจักรพรรดิตกไม้พรวง สมบูรณ์ด้วยทรัพย์ภายนอกและภายใน
เพื่อใช้ในการสร้างบุญบารมีอย่างไม่รู้จักหมดจักสิ้น

ขอให้สามารถปฏิบัติธรรมได้สะดวก บรรลุเร็ว
เข้าถึงพระธรรมกายได้โดยง่ายโดยเร็วพลันไปทุกภพทุกชาติ
ตราบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรมเทอญฯ

ธรรมโอสถคลินิก

Rx ยาหยุดป่วย

โรงงานผลิตยา : ชมรมผู้รักบุญ

ที่ปรึกษากันการผลิต : Lp.Gae , Lp.Tun , Lp.Bank , Lp.Nuni,
ว.วิฑูรย์, ป.สุรศักดิ์, วันชัย ภัทรโกมล, สิริวรรณ ภูประเสริฐ, ปราณีย์ ชัยผดุง

ผู้ควบคุมการผลิต : ล.สุขโข

ผู้ผลิต : รัตเกล้า ลี้เฉลิมวงศ์, ระพีพรรณ ใจรักดี, กนกพร เทคนา,
อมรพรรณ ทองสมบุญ, พงษ์วนาถ ดวงปาน

ประสานงานการผลิต : พรรณี โอษฐ์นภาพร, น้ำผึ้ง พุ่มมาลี,
ไฉนันท นิธิจงสวัสดิ์, มะลิ รื่นณรงค์, ด.ช.หนูตู่ ลวชัยโยธิน

ภาพขบวนการผลิต : พุทธศิลป์, อติเชษฐ นัฏกรานต์นวัฒน์,
วิไลวรรณ เนตรนิลพงษ์, ชติยา สุภาชนะ,
ธนิต แสงทอง

ออกแบบบรรจุภัณฑ์ : สุพัทธา ปัญญาแสง

ผลิตที่ : บริษัท โอ.เอส.พรินติ้ง.เฮ้าส์ จำกัด

วันที่ผลิต : 1 มีนาคม 2558

สรรพคุณ

ยานี้..เป็นยาแผนอนาคต
ที่ยังไม่มีใครผลิตขึ้น
แต่ถ้าจะผลิตขึ้น จะผลิตเป็นยาน้ำ
เพื่อบรรเทาอาการติดคอได้ด้วย
ยานี้กินแล้วจะหายเจ็บหายป่วย
หยุดทุกโรคได้ชะงัด
ถึงขนาดหมอดองไลน์บอกต่อ
แต่มีคนส่งสติ๊กเกอร์กลับมาว่า
“อย่ามโน”

ผลข้างเคียง

แม้ยานิดนี้ยังผลิตไม่สำเร็จ
ก็อย่าเสียใจ เพราะในหนังสือเล่มนี้
มีวิธีการที่จะทำให้คุณ
ไม่ป่วยตลอดชีวิต โดยไม่ต้องพึ่งยา
อันนี้..ไม่ได้มโน

คำเตือน : การกินยาเม็ดอาจทำให้ติดคอได้ หากต้องการหลีกเลี่ยงการกินยา
โปรดส่งเล่มนี้ให้คนที่คุณรัก เพื่อเขาจะได้รู้วิธีการทำให้สุขภาพแข็งแรงเป็นรายต่อไป